

Keizer Karel en de Berchemsche boer.

Pachter Liekens zat er wel en warm in, zeiden de lieden van het dorp, en ze overdreven niet, want de hoeve van den pachter was de schoonste van geheel Berchem-St-Agatha.

Niet alleen was het de schoonste hoeve, maar een aantal koeien, twee paarden, varkens en schapen maakten den boer ook tot een der rijksten van de gemeente, zonder te spreken van de volie schuren en de bunders akkerland, die tot zijn eigendom behoorden.

Liggende munt, was er ook génoeg beweerden de dorpingen.

Anneken, voegden zij er bij, zal er het beste bij varen.

Anneken was de eenige dochter van baas Liekens, het kind, dat zijne vrouw hem pas had geschonken, toen ze ten grave daalde.

Zij was een parel van eene meid, niet alleen goed, menschlievend, vriendelijk voor allen, maar daarbij flink van bouw, slank, en ze bezat een waar engelenkopje, met de blonde krullen en de groote blauwe kijkers.

— Ze geleek meer eene prinses, werd er gezegd dan eene boerendochter.

Dat Anneken voor haar vader een schat was, hoeft niet gezegd, en dat hij haar liever had dan het licht zijner oogen, zal ieder begrijpen.

Pachter Liekens was een brave vent, die evenals zijne dochter vriendelijk was jegens eenieder, en, waar er hulp aan zijne evennaasten te verleenen was, zich steeds een der eersten ter plaats bevond.

Daarbij was hij een openhartige kerel, met het hart op de tong, die geen onrecht kon verdragen en steeds bereid was de rechtvaardigheid te huldigen.

Dat hij van vreugde en plezier hield, en een goeden beker bruinen lustte, en er niet tegen opzag zijnen buik eene zielmis te laten lezen, kon niemand hem euvel nemen.

Wie kan verdragen dat anderen er van leven, mag ook een lustig leventje leiden.

Daarenboven was pachter Liekens werkzaam als niet een, en wie van den arbeid houdt, moet men uren van uitspanning en vermaak gunnen.

Op de hoeve was een knecht, die Jan heette, zeer braaf was, en dan ook door den pachter gelast was geworden, overal een wakend oog op te houden, als de meester naar de stad was, of op eene andere plaats.

Jan kweet zich van deze taak, als zorgde hij voor zijn eigen goed.

— Hij weet wel wat hij doet, zoo spraken men in 't dorp, als men het over Liekens en zijn erf had.

— Zal hij er iets meer voor hebben?

— Of hij!

— Hoe dat? Wat weet gij daarover?

— Wel, Jan is een kranige kerel, die het hoofd van al de meisjes op hol brengt.

— Dat wel, maar wat heeft dat er mede te maken?

— Anneken is een lief meisje.

— Wat zou dat?

— Waarom zou ze niet trouwen? Dan is het toch zijn goed waarvoor hij zooveel zorg draagt! Begrijpt gij het nu?

— Zal Anneken met een knecht... Gij droomt, jongen. Er zullen andere kleppers voor het meisje te vinden zijn. Zij is zoo rijk als het water diep is.

— Ken je Jans oom?

— Neen.

— Die te Brussel woont. Ze zeggen dat die nog rijker is dan pachter Liekens. De man heeft geen kinderen en Jan is zijn eenigen erfgenaam.

— Dat is wat anders.

— Ge ziet, hé jongen dat ik op de hoogte ben. Als Jan met Anneken trouwt, zal ik u nog eens herinneren wat ik u gezegd heb.

Pachter Liekens had insgelijks opgemerkt dat zoowel Anneken als Jan geheel en al sinds eenigen tijd veranderd waren.

Jan die vroeger de levenslustigste jongen was van geheel Berchem, den geheelen dag zong en floot, stond nu meest te droomen, en Anneken, die vroeger lachte en jekte dat het een aard had, stond nu ook voor zich uit te staren...

— Dat is liefde, zei de pachter. Ik ken dat. Alles wel nagedacht, heb ik er niets tegen.

Met een korte beweging trok hij Anneken naar zich.

Liefde is het hoogste goed in een huisgezin, en, een ander goed, het stoffelijk wel, daar zullen de kinderen ook in rijke mate mee be-deeld zijn. Wat kan ik nog meer wenschen? We zullen er kort spel mee maken en er Zon-dag den pastoor eens over spreken.

Hij bleef op het voorhof staan, liet zijne blikken over akkerland en schuren dwalen, glimlachte van voldoening en murmelde:

— Zij zullen er niet van te klagen hebben, van hunnen bruidschat!...

Anneken was bezig aan het gereedzetten van den disch.

De pot bier stond reeds op de tafel, naast de schotels met brood en hesp.

Zij plaatste de stoelen bij de tafel.

— Hier voor vader, daar voor Jan en deze voor mij, zei ze, want de knecht nuttigde steeds het avondmaal met zijn meester en diens dochter.

— Waar blijft Jan toch. Altijd is hij hier vóór vader. Wat mag er gebeurd zijn?

Zij had zich pas deze vragen gesteld, toen de deur behoedzaam geopend werd, en Jan op de teenen in de keuken sloop.

Zij keerde zich haastig om, maar dan, Jan bemerkende, sprak zij:

— Ge doet iemand verschrikken.

— Ja, ge schrikt er alle dagen van.

— Wie zou het niet?

— Ik zal u nu een zoen geven, waar ge niet van zult verschrikken. Let op!

— Neen, vader kan binnenkomen.

— Mag hij het niet zien?

— Als ge wilt buitenvliegen...

— Hij zal er reeds meer van weten.

— Denkt ge dat?

— Of ik dat nu denk of niet, ik moet u nog een zoentje geven.

En met een korte beweging trok hij Anneken naar zich toe, en drukte weer een luidklinkenden zoen op hare wang.

Op dit oogenblik werd de deur geopend.

Pachter Liekens stond voor hen.

— Ha! ha! sprak hij. Zoo gaat dat hier!

De jongelieden kleurden hevig en sloegen de oogen ten gronde.

— Daarom is Jan altijd zoo haastig om van het veld weg te komen! Zoo, zoo, zoo...

De pachter deed zijn best om er boos uit te zien, doch zulks gelukte hem maar half.

Liekens wendde zich tot Jan.

— Zeg mij eens wat dat beteekent, kerel?

Jan bleef naar den grond staren.

— Niets, baas, niets!
— Wat deedt ge daar?
— Eene vlieg verjagen, baas... eene vlieg.
— Wat vertelt ge nu? Eene vlieg?
— Die op Annekens wang zat.
— En daar hebt ge naar gehapt, zooals onze bandhond doet. Ik heb sinds eenigen tijd gemerkt, dat Anneken de vliegen niet kan afweren, bijzonder als die vliegen Jan heeten.

— Vader!
— Ge moet me daarom zoo wanhopig niet aanstaren... Jan is een brave jongen, die hier veel dienst bewijst, de boerderij kent van op den zolder tot in den kelder, en gij zijt eene knappe meid... En gij beiden... kunt nu eerst met mij het avondmaal nemen, want ik voel mijnen beer dansen, en dan zullen wij er eens verder over spreken.

Tijdens den disch werd er geen woord gesproken.

Anneken en Jan aten weinig, en staarden eikander gedurig aan.

Liekens at met goeden eetlust, en hield aanhoudend de twee geliefden in het oog.

— Anneken, sprak hij eindelijk, haal nog een pot bier in den kelder.

— Ja, vader.

Terwijl Anneken naar den kelder ging, zei de boer tot den knecht:

— Jan, morgen vroeg moet gij met kar en paard naar het rapenveld. Er is veel te doen. Ik heb het werkvolk verwittigd. En als ge Anneken nog wilt zoenen, houd ik er aan, dat ge mij daarvoor toelating vraagt.

— Dat... ik... wat...

— Ge hebt me verstaan, niet waar? Maak nu wat licht, want ik kan mijnen mond niet meer vinden.

— Er is een onweer op handen, zei Jan, om iets te zeggen. Hoor de wind eens.

— Ja, dat was te voorzien. Het hing al sinds den achternoen in de lucht.

— Hoor den regen eens neerplassen.

— Een weer om geen hond door te jagen.

— We mogen gelukkig zijn dat we hier zitten. Bij een pot bier en eene hesp kan 't onweer ons geen kwaad. We gaan van de tafel naar ons bed en kruipen als daskens onder de dekens. En laat het dan buiten maar waaien en regenen.

De wind hilde in den haard.

— 't Is een dievenweer, hernam de pach-

ter. Als de wind zoo'n liedeken zingt, dan gaan de stroopers liefst uit. Zij worden in 't donker niet gezien en in den wind niet gehoord.

Plotseling viel een zware klopper op de deur.

Allen schrikten op.

— Doe niet open! kreet Anneken.

— Hebben we goed gehoord? Was het de wind niet?

De pachter begaf zich naar de deur.

— Vader, wees voorzichtig. Als het eens kwaaddoeners waren!

— Dan zullen wij hen ontvangen zooals he betaamt, niet waar Jan?

— Ja, baas, en ze zullen er lang van spreken.

Er werd opnieuw geklopt.

Eene stem liet zich hooren:

— Doe open, als ik u bidden mag.

— Wie zijt gij?

— Goed volk.

— Dat kan iedereen zeggen.

— Drommels, man, ik kan u hier in de wind toch niet bewijzen dat ik een brave kerel ben, en mijn makkers ook. Wij zijn verwaald in het donker.

— Ik zal ze maar binnenlaten, zei Liekens. Hij opende de deur.

Wind en regen sloegen binnen.

Vier mannen, in groote mantels gehuld traden in de kamer.

— Een hondenweer, zei een der binnenkomenden.

Hij wierp zijn mantel af.

De man was in een rijk fluweelen ridderspak uitgedost.

— Victor, zeide hij tot zijn makker: gij zorgt voor de paarden.

En zich tot den pachter wendende:

— Zult ge een handje uitsteken, pachter?

— Hebt ge paarden bij u?

— Ja. We hebben de dieren aan de deur van den stal vastgemaakt.

— Jan, jongen, dat is uw werk, zei de pachter. Zorg voor haver en hooi.

— De dieren zullen honger hebben? vroeg Jan.

— Dat geloof ik. Bijna zooveel als hun heer.

— Schuift bij, heeren, zei de boer. Als ge hesp met roggebrood kunt verdragen, eet dan maar dapper door.

— Of ik hesp en roggebrood kan verdragen, kreet de reiziger. Dat zult ge eens gaan zien.

Anneken had het noodige op de tafel bijgebracht.

De ridders lieten zich geen tweemaal noodigen.

Zij lieten zich het eten lekker smaken.

— Ge schijnt honger te hebben als een paard, heerschap? vroeg pachter Liekens.

— Dat heb ik u daar straks reeds gezegd, pachter... Zeg eens, is dat uw dochter?

— Ja heer.

— Een knappe meid!... Ze is waard aan het hof van Keizer Karel te verschijnen.

— 't Is mogelijk.

— Ze zou een goede figuur maken.

— Dat belet niet, dat ik voor geen geld ter wereld zou willen dat ze er was.

— Hoedat?

— Ons Kareltje belonkt al de jonge meisjes.

— Wie zegt dat?

— Al wie aan 't hof geweest is.

— Kent gij er?

— Neen, maar ik weet het van hooren zeggen.

— Van hooren zeggen hoort men veel liegen, pachter... Een weergaasch mooie meid, niet waar, Victor?

— Prachtig!

De vreemdeling nam het meisje bij de kin.

— Wat zoudt gij van 't hof denken? vroeg hij.

— Ik kan er weinig van zeggen, heerschap, zei het meisje. Ik ben er nooit geweest.

— Gij spreekt zooveel van het hof, jonker, zei de pachter, dat ik ga gelooven dat gij er aan behoort.

— Mijn makkers en ik komen er soms.

— Bij den Keizer?

— Zooals ge zegt.

— Smaakt u de hesp goed?

— Ze is lekker.

— Dan zult ge toch den Keizer niet gaan vertellen, wat ik daareven van hem zegde?

— Geen woord.

— Het doet mij genoegen, dat hij er niets van weten zal, want ik zou het met mijn hoofd kunnen betalen.

— Dat hij er niets van zal weten, zie, pachter, daar kunnen we ons woord niet op geven, maar door ons zal hij het geenszins vernemen.

Ik geloof dat gij gelijk hebt, pachter, als hij uwe dochter moest zien, werd hij er verliefd op.

— Gelukkig zal hij haar nooit zien.

— Weet gij dat?

— Anneken gaat nooit naar de stad, en hier zal hij ons toch nooit komen opzoeken.

— Wie weet!

— En dan ben ik er toch bij.

— Zooals nu, lachte de vreemdeling, en vatte opnieuw Anneken bij de kin.

Op dit oogenblik kwam Jan terug van den stal.

Hij bemerkte de beweging van den vreemdeling, en liet de lantaarn, die hij in de hand had, op den grond vallen.

Allen schrokken op.

— Domoor! kreet de pachter. Moet ge ons zoo doen schrikken?

— Ja, maar, zei Jan; ja, maar...

En hij wees met het hoofd naar den vreemdeling.

— Wat nu?

— Anneken... ik...

De baas barstte in lachen uit.

— Ha! gij zijt jaloersch! kreet hij.

De reiziger zag Jan doordringend aan.

— Ik zie reeds wat er gebeurd is, sprak hij. De kinderen beminnen elkander?

— Zoo is het, zei Liekens.

— Wanneer trouwen zij?

De baas krabde zich achter het oor en sprak guitig:

— Trouwen, zie, daar is nog geen spraak van.

— En waarom niet?

— Het meisje is nog te jong.

— Liefde is nooit te jong, pachter.

— Ja, dat is al goed en wel voor de eerste dagen, maar dan gaat het vergulsel er af, en 't koppel klaagt ieder langs zijn kant over de vlekken. Daarenboven, de jongen heeft wel wat te verwachten, maar op 't oogenblik bezit hij nog niets. We zullen nog maar wat wachten!

De dochter keek den pachter met droeven blik aan; het weenen stond haar nader dan het lachen.

Ook de knecht scheen geen vrede te hebben met het voornemen van den pachter, want hij wierp hem woedende blikken toe.

— En ware ik van plan geweest haar te laten trouwen, ging de pachter voort, dan zou

ik nu toch op mijn voornemen terugkomen, nu ik gezien heb, dat de kerel zoo jaloersch is.

— Liefde brengt jaloerschheid mede.

— Maar breekspel in 't huwelijk.

De vreemdeling richtte zich tot het meisje:

— Liefste kind, sprak hij, zoudt gij gaarne met uwen geliefde in het huwelijksbootje willen stappen?

Het meisje knikte bevestigend.

De man richtte het woord tot den knecht:

— En gij?

— Of ik! antwoordde de aangesprokene volmondig.

De pachter brak het gesprek af.

— Het onweder is aan 't bedaren, sprak hij.

— Des te beter, klonk het antwoord, want ik moet heden nog in de stad zijn, ten koste wat het wil.

Het onweder scheen den pachter niet te willen helpen, want de wind hilde opnieuw dat het een aard had.

— 't Is er daar buiten nog op, zei de vreemdeling. We zullen nog eenige stonden moeten wachten. Pachter, ge moet de kinderen laten trouwen.

— Ik heb daarover reeds mijn gedacht gezegd.

— Ge moet van gedacht veranderen.

De pachter schudde met het hoofd.

— 't Kan nog niet zijn.

Het meisje trad op haren vader toe.

— Vader, wees toch zoo koppig niet.

— Het is voor uw geluk.

— Ik zal het besterven!

— Een mensch is zoo maar niet dood als hij 't denkt.

— Ge ziet er mij een braaf meisje uit, zei de vreemdeling, en ik wil voor u iets doen. Ik zal u laten trouwen.

Hij tikte de dochter met den vinger op de wang, en, zich lachend tot den knecht wendende, sprak hij:

— Niet kwaad worden, bruidegom!

— Ben ik nu de vader, of zijt gij het? vroeg de pachter gestoord. Moet ik nu de toelating geven voor het huwelijk of moet gij het doen?

— Wie weet, pachter!

En tot het meisje:

— Wees maar gerust, alles komt in den haak, daar geef ik u mijn woord op.

— Nu is de wind geheel bedaard, zei de pachter, die de deur geopend en naar buiten gekeken had.

— Bedaard of niet bedaard, ik moet voort, want ik heb in de stad nog dringende zaken af te doen.

— Als ge gereed zijt, sprak de pachter, kunnen we op weg. Ik ben reisvaardig. Ik ken den weg als mijn eigen huis en zal uwe paarden bij den toom leiden.

— Opperbest.

— Ge zult weldra op de goede baan wezen. De maan schiet nu en dan reeds van achter de wolken te voorschijn en weldra zal ze al de wolken weggekeerd hebben en voor goed te voorschijn komen. Dan kunt gij allen voort.

— Laat ons dan gaan!

De vreemde heer nam de dochter bij de hand en zei nog eens:

— Reken op mij; alles komt in den haak, daar geef ik u mijn woord op.

— Nog een beker? vroeg de boer. Als we van binnen nat zijn, gevoelen wij zoo gemakkelijk het nat van buiten niet!

Het meisje vulde de bekera.

— Op 's Keizers gezondheid, zei de pachter.

— Dat gaat me, sprak de vreemdeling. Hij leve lang, de keizer, dat is mijn innigste wensch.

De bekera werden tot op den bodem geleegd.

De knecht haalde de paarden voor. De vier ridders sprongen in den zadel, de pachter greep het paard van den eerste bij den toom en met de andere hand een brandende lantaarn, die de knecht hem toereikte, en zette zich op weg.

De andere ruiters volgden op het licht van de lantaarn.

Toen ze een eind wegs hadden afgelegd, dan weer in den maneschijn, dan weer in de duisternis, zei de pachter:

— Hier zijn we op de groote baan.

— En recht voor ons uit gaan we naar Brussel?

— Ja, maar ginder, op een boogschout van ons, splitst de baan zich en ge zoudt nog van den goeden weg afdwalen. Ik zal nog medegaan tot ginder. Eens dien dubbelen steenweg voorbij, kunt ge niet meer verloren rijden.

— Vooruit er mede.

— Ja, maar ge moet uw paard even in-

houden.

De ruiter gehoorzaamde.

De pachter reikte hem zijn lantaarn over.

— Houd de lantaarn eens vast, heerschap, ik moet mijn water maken.

De vreemdeling nam de lantaarn in de hand.

Daar zat de machtige keizer, in wiens staten nooit de zon onderging, met een lantaarn in de hand, om een zijner onderdanen toe te laten, vlak vóór hem, zijn water te maken!

— Geef nu maar hier, zei de boer, en nu we wat lichter zijn, zullen we weeral spoediger vooruitgaan.

Na eenige oogenblikken waren ze de plaats genaderd, waar de baan zich in twee wegen verdeelde.

De pachter duidde hem de goede richting aan, en onder een «dank u wel» van den vorst, reden de ruiters alleen verder.

**
*

Des anderendaags, bij 't vallen van de duisternis, toen allen aan den avondsch gezeten waren, sprak de pachter:

— Die vreemde ridder zag er mij een goeden kerel uit, doch mild was hij niet. Ik had gene belooning aanvaard, dat is stellig, maar hij had ze toch kunnen aanbieden.

— Het is een zwetser, zei de knecht.

— Hoedat een zwetser?

— Hij gaf zijn eerewoord dat hij voor ons huwelijk zou zorgen...

— Zwijg daarover, onderbrak hem de vader. Ge moet daar niet opnieuw over beginnen. Ik weet wat ik van plan ben.

— Ik geloof den vreemden heer, zei het meisje.

— Een goed geloof en een kurken ziel, dan drijft ge boven, besloot de knecht filosofisch.

Er werd op de deur geklopt.

Ze keken malkaars aan.

— Wie komt ons bezoeken?

— Zou die kerel weer zijn weg verloren hebben?

De knecht opende de deur.

Een lakei sprong van zijn paard en trad binnen.

— Houd mijn ros even bij den toom, sprak hij tot den knecht.

— Op stal zetten, heerschap.

— Neen, ik moet aanstonds weer weg.

Hij keek het vertrek rond.

— Is het hier, dat gisteren vier vreemdelingen voor het onweder eene schuilplaats hebben gezocht?

— Ja, dat is hier.

— De pachter heeft hen daarna op de goede baan gebracht?

De boer knikte bevestigend.

De lakei haalde een perkament uit den borstrok.

— Wat moeten wij daarmede doen?

— Het lezen.

— Dat is spoedig gelezen, maar niet zoo snel gedaan. Om dat stuk, moet ge kunnen lezen.

— En dat gaat niet?

— Neen.

— Luister dan... of liever, ik zal u zeggen wat er op te lezen staat.

— Neem een beker bruinen.

— Dank u.

De lakei ledigde den beker, dien de dochter hem aanbood en vervolgde:

— Er valt u eene groote eer te beurt.

Allen keken hem verbaasd aan.

— De keizer ontbied u te Brussel in zijn paleis.

De knecht, die met den toom van het paard in de hand aan de deur stond, liet den teugel ontglippen.

De dochter uitte een lichten kreet:

— God-den-Heer!

De pachter zette een paar groote oogen op en kon in het eerst geen woord spreken.

Eindelijk zei hij:

— Bij den keizer?

— Ge zegt dat zoo ongeloovig, pachter.

— Wat kan Zijne Majesteit met mij voor hebben?

— Ja, dat weet ik niet.

Plotseling sloeg de boer zich voor het hoofd.

— 't Is de schuld van dien edelman, die gisteren hier zooveel gepraat heeft.

— Mogelijk! Hebt ge soms iets gezegd?

— Ja en neen... Ik weet het niet... Een mensch zegt zool eens iets in een gesprek, dat hij volstrekt niet meent en beter zou doen te zwijgen.

— Dat is zoo.

— Wie waren die vreemdelingen?

— Ik weet het niet.

— Halvelings heb ik gedacht dat het ho-

velingen waren... Is dat niet zoo?

— Ik weet er niets van, beste man.

— Is de keizer een kwaad mensch?

— Voor zoo ver ik Zijne Majesteit ken, moet ik zeggen, dat hij een zeer braaf vorst is.

— Hij zal ons genadig zijn.

De lakei bemerkte dat de pachter geenszins op zijn gemak was.

Menschen plagen is een vermaak voor menschen.

— Maar Zijne Majesteit kon ook onbarmhartig, zonder medelijden veroordeelen.

— Dat is waar!

— Vooral als het onderdanen geldt die kwaad van hem hebben gesproken. Majesteisschennis kan in zijne oogen geene genade vinden.

— Dat is erger, zuchtte de pachter.

— Hebt ge kwaad van den vorst gesproken?

— Och, ik weet het niet. Ik heb gesproken zooals ik tot u spreek... Dat is te zeggen, zooals ik tot mijne dochter, tot mijne vrienden zou spreken.

— Dan hebt ge wel kans in de folterkamer te geraken.

— De folterkamer?

— Ja, daar hebt ge wel al eens van gehoord?

De pachter rilde.

— Er wordt zooveel van verteld, zegde hij.

— 't Is er niet plezierig in, man. Men doet u daar bekennen, dat ge den keizer hebt belasterd.

— Bekennen... En als het nu niet waar is?

— Als ge niet wilt bekennen, bedoelt ge?

— Ja.

— Dan zetten ze uwe beenen tusschen twee planken, die met vijzen toedraaien, en zoo vermorzelen ze uwe beenderen, tot ge er genoeg van hebt en bekent.

— Brrr!...

— Zijt ge nu sterk genoeg, en kunt gij die marteling onderstaan, dan braden zij uwe beenen bij het vuur en nijpen met gloeiende tangen stukken vleesch uit uw lichaam, altijd maar tot ge bekent hebt.

— 't Is verschrikkelijk... En als ge bekent?

— Dan nijpen ze uw handen af en rukken uwe tong uit, om u daarna den kop af te slaan. Dood moet ge in ieder geval, als ge den keizer beleedigd hebt.

De knecht stond tegen den deurstijl geleund op zijne beenen te knikken.

De dochter was bleek van angst op een stoel gezonken.

De pachter keek vreesachtig rond, als bevond hij zich reeds in de folterkamer, terwijl dikke zweetdruppels op zijn gelaat parelden.

De lakei gevoelde medelijden met de arme sukkels.

— Misschien wil de keizer u niets dan goed sprak hij.

— Dat ziet ge van hier! zuchtte de boer.

— Ik denk dat het niet erg zal wezen, zei de bode, omdat er hier geschreven staat, dat uwe dochter u moet vergezellen.

— Och God! kreet het meisje.

— Wees niet bevreesd, sprak de bode. Zijne Majesteit is zeer goedertierend voor vrouwen en meisjes, vooral als het zulke lieve kinderen zijn! Gij zijt een parel van een Eva's kind.

— Hé, zei de jaloersche knecht... Stil, Bles!

Hij deed zulks om de aandacht van den bode van zijne geliefde af te trekken.

De lakei wendde zich tot hem:

— Zijt gij de knecht, die gisteren avond hier aan de tafel gezeten waart?

— Ja.

— Gij moet ook mede naar het paleis.

— Wat zegt ge?... Ik?...

— Zoo staat het er: Vader, dochter en knecht die den vreemden ridder hebben ontvangen. Om drie uur 's namiddags wordt ge er verwacht. Komt niet te laat, want Zijne Majesteit is niet gewoon te wachten. Vaart wel.

De bode steeg te paard en reed in vollen galop weg.

Een oogenblik bleef het driet al sprakeloos.

— Dat ziet er lief uit, sprak de pachter eindelijk.

— Ik had het niet erg op met dien lieven jonker, sprak de knecht, en ge ziet...

— Waart gij wat beleefder geweest, snauwde de boer hem toe, en hadt ge den jaloerschen beer niet uitgehangen, dan zou dat al niet gebeurd zijn.

— De kerel heeft ons aangeklaagd.

— Dat geloof ik niet, zei het meisje.

— Hoe, dat gelooft gij niet?... Ja, ik heb wel gezien dat ge een oogje op hem hadt!

— Durft ge zoiets zeggen?

— En waar zijn!

Tranen ontsprongen de oogen van Anneken.

— Dat heb ik van u niet verwacht! kreet ze. Waar heb ik dat verdiend?

De pachter sloeg met de vuist op de tafel.

— Is dat nu gedaan? vroeg hij. Zoudt ge niet omvallen! We staan op twee stappen afstand van de folterkamer, en dat begint liefdetooneeltjes te maken! Wat moeten we doen? Houdt u daar eens mede bezig.

— Den keizer om genade smeeken.

— Dat is spoedig gezegd, maar of we den keizer zullen te zien krijgen, dat is de vraag. Ik denk dat ze ons zoo maar oogenblikkelijk in de gevangenis zullen werpen en onze voeten braden.

— Ik zal dien vreemdeling gaan opzoeken, zei de dochter. Ik ben er zeker van, dat hij voor ons ten beste spreken zal bij den keizer.

— Dien jonker van gisteren avond opzoeken? vroeg de knecht.

— Ja.

— Durf dat eens doen!

Hij balde de vuisten.

— Dat verbied ik u... Ik word nog liever doodgemarteld.

— Hij is het, die ons heeft aangeklaagd, zei de pachter, en van hem hebben we dus niets te verwachten. Alles kalm overwogen, mogen we niet naar Brussel gaan.

— Ze zullen ons hier komen vangen.

— Dat moeten we voorkomen.

— Zeg eens hoe, baas?

— Vluchten.

— En de hoeve, en de beesten, en alles hier laten!

— Neem het mede!...

— Ze zullen ons toch gevangen nemen.

— Als ze ons vinden. Dat is af te wachten.

— Neen, zei de dochter, dat gaat niet, omdat het ons tot niets zou helpen. We moeten naar Brussel. Ik heb een voorgevoel, dat alles daar goed zal afloopen. De ridder zal zijn woord houden: hij zal ons laten trouwen.

— Op de pijnbank, ja.

Lang nog spraken ze over hun toestand, maakten honderden plannen, die dadelijk onuitvoerbaar bleken, en kwamen eindelijk tot het besluit, dat het nog het beste was aan het bevel des keizers gevolg te geven.

Geruimen tijd bleven ze op hunne legerstede slapeloos en, als ze eindelijk, door ver-

moeidheid overmand, de oogen sloten, bleven de droomen niet uit.

De pachter zag zich door de beulsknechten vastgrijpen, en op eene bank binden. Als hij daar machteloos lag, naderden andere knechten hem met gloeiende tangen, die veel grooter waren dan hij zelf, reuzentangen, en trokken hem er armen en beenen mee uit.

Het angstzweet brak langs alle kanten los en de pijn deed hem wakker worden.

De knecht had een minder schrikkelijken droom, alhoewel ook zilte zweetdruppelen hem van het voorhoofd leekten.

Hij droomde dat de vreemde ridder met eenige soldaten in de hoeve drong, de dochter deed oplichten, na hem in den haard te hebben doen vastbinden.

Hij zag hoe de kerels het meisje op een paard bonden en wegreiden, en hij kon haar niet verdedigen, hen niet naloopen!...

Hij deed bovennatuurlijke pogingen om los te geraken, doch slaagde er niet in.

De dochter had geen bangen droom, wel inzegendeel. Zij bevond zich in een prachtig paleis, en daar stond ze, hand in hand naast den geliefde, die in een heerlijk ridderpak was uitgedost.

Vóór hen stond de vreemde ridder en sprak:

— Ik houd mijn woord... We gaan naar de keizerlijke kapel, en daar wordt ge man en vrouw!

Zeër vroeg was het drietal te been.

Van morgeneten was er geen spraak.

De kar met het beste paard bespannen, en in hun mooi plunje gehuld, reden ze den weg naar Brussel op.

Niemand sprak een woord.

Ieder had zijn eigen gedachten, die hem bezig hielden en den tijd niet lieten over iets te spreken.

Ze waren trouwens den avond te voren over het voorval uitgepraat geraakt.

— Langs waar rijden we naar het paleis van den keizer? vroeg de knecht, toen ze in de stad waren aangekomen.

— Met kar en paard naar 't paleis, ezel!

— Hoe wilt ge anders rijden, baas?

— Naar de «Gouden Kroon».

— Moeten we daar zijn?

— Daar moeten we afspannen... Hebt ge van uw leven hooren vertellen, dat ze den keizer gaan bezoeken met kar en paard? Ik zal voeren.

— Als het u belieft, baas.

Als de kar uitgespannen en het paard op stal was gezet in de «Gouden Kroon», zaten pachter, dochter en knecht elkaar aan te gapen in de gelagzaal.

— Wat gaan we nu met al onzen tijd doen?

— Eten, zei de knecht.

— Hebt ge honger?

— Als twee paarden.

— En als we gegeten hebben; want ge kunt toch niet zitten eten tot drie uur dezen namiddag?

— Wandelen, in de stad.

— Gij hebt een goed gedacht. Hier kunnen wij toch niet blijven zitten.

Zoo gezegd, zoo gedaan.

Na het middagmaal te hebben verorberd, dat, ondanks hunne vrees, zich goed liet smaken, daar de reis hunnen eetlust had gescherpt, gingen zij straat op, straat af, de gansche stad rond en keken zich de oogen uit het hoofd.

Er was zooveel moois te zien, dat ze bijna vergaten waarom ze naar de hoofdstad waren gekomen.

Eindelijk werd het namiddag, en het meisje riep hen tot de werkelijkheid terug met een:

— Zouden we nog niet naar het paleis gaan?

— Ik geloof dat het tijd wordt.

— Gaan we niet eerst eten? vroeg de knecht, die weer maagkrampen gewaar werd.

— Eten! zei de pachter. Ge zijt toch niet gek? Als ze ons dan toch gevangen nemen, moeten ze ons maar eten geven ook.

— We hebben het paleis nog niet gezien.

— Wie weet, hoever is het van hier, en 't is op den toren bijna drie uur.

— Vraag het eens aan dat vrouwtje.

De aangesproken leurstster keek hen verwonderd aan, als zij naar het paleis vroegen, doch ze bracht het drietal op den goeden weg.

Eenige minuten laten bevonden zij zich vóór het prachtig gebouw.

Groote stappen leidden naar den ingang, waar soldaten de wacht hielden.

— Ik durf niet op die trappen gaan, zei de pachter.

— 't Is toch langs hier, dat we binnen moeten, sprak de knecht.

— Hoor, het slaat drie uur op den kerktoeren, deed de maagd opmerken, en ge weet wat de bode gezegd heeft: de keizer wacht niet

gaarne.

— Keizer! keizer! morde de pachter. Die knecht heeft ons voor den aap gehouden. Wij zullen niets te zien krijgen als die soldaten hier, die ons zullen inrekenen.

En plotseling een besluit nemende, zei hij:

— Kom op, we staan er voor en we moeten er door.

Hij beklom een paar trappen.

De dochter en haar beminde volgden hem.

— Wat moet ik nu zeggen, vroeg hij.

— Wel, goeden dag, zei Jan, en zoo volgt het eene woord het andere. Dat zegt onze heer pastoor altijd, als we ergens moeten komen, waar we nog nooit geweest zijn.

Een soldaat bemerkte het drietal op de trap, en snauwde den boer toe:

— Zeg eens, kinkel, wat komt ge hier doen?

De pachter trad op den soldaat toe.

— Goeden dag, zeide hij.

De krijgsman keek hem ondervragend aan.

De boer sprak geen woord.

Hij wachtte het andere woord, dat, volgens den pastoor, den goeden dag moest opvolgen.

— Ik heb u gevraagd, zei de soldaat eindelijk, wat gij hier op de trappen van het paleis komt doen?

— We moeten hier binnen zijn.

— In het paleis?

— Ja.

— Dat is kostelijk! Denkt ge dat ieder daar zoo maar uit en in mag?

— We komen den keizer bezoeken.

— Den keizer bezoeken! Dat is een goede! Ge zijt uw gewicht waard in droge erwten, man! Zeg eens, Carlo, deze heerschappen en deze jonkvrouw komen Zijne Majesteit eventjes goeden dag zeggen!

De aangesprokene, een soldaat met goud op den arm, en die dus wat hooger in rang scheen te staan dan zijn makker, kwam bij de groep.

— De keizer is niet 't huis, zei hij glimlachend. Hij is gaan wandelen.

— Hij heeft ons om drie uur ontboden, zei de pachter en er de complimenten bijgedaan, dat we niet te laat mochten komen!

De soldaten lachten weer.

De hoogere had eene wijf het meisje aangekeken en zei:

— En mooie meid! Voor den drommel. Zijne Majesteit ontbiedt knappe poesjes.

Hij wilde het meisje bij de kin vatten, doch de knecht had die beweging bemerkt en plaatste zich, sneller dan het te zeggen is, tusschen den krijgsman en de maagd.

— Wij hebben een brief van den keizer, zei het meisje. Laat het stuk eens zien aan mijnheer den overste, vader.

De soldaat nam het perkament, dat de boer uit zijn borstrok te voorschijn had gehaald.

— Dat is wat anders. Komt eens mede.

Het drietal stapte achter hem de trappen op; eerst de pachter, daarna het meisje en achter hen, nog een trap lager, de knecht, die de achterhoede uitmaakte.

Zij werden in een vertrek geleid, waar een officier bij een tafel zat te schrijven.

— Langs hier gaan wij de gevangenis in, dacht de boer.

— Daarnaast moet de folterkamer zijn, peinsde de knecht, en blikte angstig naar eene met ijzer beslagen deur, die in het vertrek uitgaf.

De dochter dacht niets, maar heur hart was geen boontje groot.

De officier las het perkament, borg het in eene lade van zijne tafel, en, de deur openend, die de mannen reeds den schrik op het lijf had gejaagd, sprak hij.

— Gelief me te volgen.

— Daar begint het spel, dacht de pachter.

De officier leidde hen door een lange gang en bracht hen in een prachtig gemeubelde kamer, waar een man, in rijke kleedij uitgedost, voor een venster stond en naar buiten keek.

— Zou dat de keizer zijn? fluisterde de knecht zijne geliefde in het oor.

— Sust!... Zwijg!... was het antwoord.

De officier klopte den kamerknecht op den schouder en wisselde eenige woorden met hem, waarna hij zich verwijderde.

De rijkgekleede knecht keek de buitenlieden minachtend van het hoofd tot de voeten aan.

— Gaat zitten, zei hij kortweg.

En hij liet het drietal alleen.

— Dat ziet er hier geen folterkamer uit, zei de pachter, na een oogenblik.

— Ik geloof dat het hier beter zal afloopen dan ik gedacht had, sprak Jan.

— Heb ik het niet altijd gezegd? vroeg het meisje. De schoone ridder zal zijn woord houden.

— Schoone ridder! mompelde de knecht. Hij was zoo schoon niet!

— Ga zitten, heeft die heer gezegd, zei het boerken. Zie eens wat schoone stoelen. Zoudt ge daar op mogen zitten?

— Ik weet het niet.

— Wij kunnen toch niet op de tafel zitten!

— Misschien wilde die heer beduiden, dat we op de tapijt moesten zitten?

— Dan kunnen we toch niet misdoen.

De twee mannen namen plaats op den grond, den rug tegen den muur.

— Gij moogt op een stoel zitten, sprak de pachter tot zijne dochter, maar leg er eerst uwen omslagdoek op uitgespreid.

Het meisje vond dien raad goed, deed wat haar gezegd was, en nam plaats.

— Ik heb dorst, zei ze.

— Dat is niets, antwoordde haar beminde. Daar zal ik u spoedig van af helpen.

En triomfantelijk haalde hij een appel uit den zak, dien hij in de hoogte stak, met de woorden:

— Ik heb een appeltje bewaard voor den dorst!

Hij haalde zijn mes te voorschijn.

— Hier gaat ge dien appel toch niet schillen?

— Toch wel!

— En de schil?... Op deze kostbare tapijt?

— Die eet ik op.

— De tapijt?

— Neen, baasken, de schil, en de appel is voor den appel mijner oogen.

— Ge spreekt woorden die geen zin hebben.

— Zoo noemde de zanger, die op ons dorp geweest is, zijn geliefde: de appel zijner oogen!

De knecht reikte het meisje de vrucht over, en stak de schil in zijnen mond.

De kamerheer verscheen terug in het vertrek.

Het drietal sprong op.

De lakei bemerkte dat het meisje haren omslagdoek van den stoel nam.

— Dat ziet er nu lief uit! kreet hij. Denkt ge dat de stoelen van Zijne Majesteit uw boerenkleed zullen bevuilden?

— Ik wilde die kostbare stoelen niet schenden, antwoordde de maagd. Neem het mij niet kwalijk.

— Ha! Zoo versta ik het!

En, zich tot Jan wendende:

— Wat zijt ge daar zoo aan 't doorslikken, gij?

De arme jongen deed bovenmenselijke pogingen, om de appelschil, die hem in de keel was blijven zitten, door te halen.

Zijn gelaat was rood als bloed, en de aderen stonden gezwollen aan zijne slapen.

Hij ging stikken.

Alles duizelde voor zijne oogen.

De pachter bemerkte het gevaar, dat zijn knecht liep en gaf hem een harden slag in den nek.

Eene hoestbui volgde.

De kamerheer die met een beker water kwam toegelopen, stond juist op dit oogenblik voor den hoester en kreeg de stukjes appelschil als zoovele brokken eener ontploffende bom in het gelaat.

— 't Is er uit, zei de knecht.

— Ik word het gewaar, antwoordde 's keizers dienaar, die zoo boos keek, dat de arme hoester wel door den vloer hadde willen zinken, en de pachter hem woedend in den arm kneep, hem toevoegende:

— Lompe ezel!... De folterkamer!...

— Vergeef het hem, goede heer, zei Anneken op smeekenden toon. Hij heeft het niet met opzet gedaan.

— Dat zou er nog aan ontbreken, sprak de kamerheer.

— En ik zal het nooit meer doen, voleindigde de knecht de verontschuldiging zijner geliefde.

's Keizers dienaar moest tegen 't ongeluk een lief gelaat opzetten, en hij sprak:

— Volg me!

Zij werden door een reeks prachtige zalen geleid, tot in eene overheerlijke kamer, die geheel met wit en goud versierd was.

Eene groote dubbele glazen deur, die geopend was, gaf uitzicht op een fraai terras, vanwaar de blik den keizerlijken tuin beheerschte.

In het midden van dit vertrek bevond zich eene tafel, gereed om den disch te dienen.

Alles was van zilver en kristal, opgesmukt met de fraaiste bloemen.

— Wacht hier, zei de kamerheer, en liet hen weer alleen.

— Dat is nog verder van de folterkamer dan daar straks, zeide de pachter, na zijne blikken aan al het schoons verzadigd te hebben.

— Ja, zei de knecht, op de tafelenoodigheden wijzend, met die schoone dingen zullen ze ons toch geen stukken vleesch uit het lijf nijpen of onze tong uitrukken. Dat is zeker.

— Ge ziet wel, dat mijn schoone ridder zijn woord houdt, murmelde het meisje.

— Hij is niet schoon! bromde haar beminde.

— Hij moet toch veel bij den keizer in de pap te brokken hebben, meende de boer.

— 't Is misschien een prins.

— Een prins, zei de knecht. Dan zou hij er anders hebben uitgezien. Als dat een prins was, dan ben ik een ezel.

— Inderdaad, zei de pachter.

Lang moesten ze niet wachten.

De deurgordijnen werden door een knecht opgelicht, en een prachtig gekleede ridder verscheen in het vertrek.

Het drietal herkende dadelijk een der vier verdoolde reizigers, die aan tafel hadden gezeten in hunne schamele woning en die de pachter op den goeden weg had gebracht.

De edelman naderde den boer, en hem op den schouder kloppende, sprak hij:

— Hoe gaat het...? Alles wel thuis...?

De pachter kon geen woord over de tong krijgen.

— En hoe stelt gij het, lief kind?

Hij vatte het meisje bij de kin en zegde lachend tot den knecht:

— Kijk zoo boos niet; ik heb de toelating van Zijne Majesteit.

— Hij heeft niets te zeggen ook, gromde de pachter. Ik ben haar vader.

— En ik...

De boer sneed zijn knecht het woord af:

— Gij moet zwijgen, of Zijn Majesteit zendt u naar de folterkamer. Is het niet zoo, mijnheer de prins?

— Zoo is het, zei de edelman... Ge zijt op tijd in het paleis gekomen naar ik vernomen heb.

— Klokslag drie uur.

— Zijne Majesteit heeft u niet dadelijk kunnen ontvangen, daar hij eenen Staatsraad moest voorzetelen.

— Laat hem gerust doen, zei de pachter. Wij hebben tijd genoeg.

— Hebt ge dorst?

— Toch wel.

De edelman schelde.

— Wijn, sprak hij tot den binnentredenden lakei.

Een paar oogenblikken later kwam deze terug met een schenkbord, waarop eenige bekers met wijn stonden.

— Neem maar, zei de ridder.

Zij gehoorzaamden.

De pachter dronk zijn beker tot op den bodem ledig en murmelde:

— Hm! Dat is lekker!

— Neem er nog een.

— Met plezier!

Een tweede beker ging er aan.

— Hebt ge lust den tuin van het paleis eens te zien?

— Ja, mijnheer de prins.

— Kom dan maar met mij mede.

De edelman leidde hen rond in den prachtige tuin en de overheerlijke broeikassen.

De wijn, zeer sterke Spaansche, had spoedig op den pachter zijn uitwerksel gemaakt, en deze praatte als een ekster.

— Is de keizer vandaag goed gezind? vroeg hij.

— Dat schikt nog al. Of hij het echter zal gebleven zijn, dat weet ik niet.

— Verandert hij nog al eens van gedacht?

— Na een Staatsraad, ja.

— Dan hebben we nog kans met de folterkamer kennis te maken?

— De folterkamer?

— Ja, we weten dat de keizer ons daar zal heenzenden, als hij niet goed gezind is. Zijn knecht heeft het ons gezegd.

— Die knecht heeft u voor den gek willen houden. De keizer is integendeel zeer wel gezind op u.

— Waarom?

— Dat zal Zijne Majesteit zelf wel zeggen.

— Dan zijn we gered!

Ik heb het immers altijd gezegd, sprak de dochter. Heeft de schoone prins, die u vergezeld, mijnheer, niet voor ons ten beste gesproken bij den keizer?

— Dat zal wel wezen liefste kind.

— Ziet ge het wel, vader, dat die schoone vreemdeling onze redengel is!

De knecht bromde iets tusschen de tanden.

De edelman bracht het drietal terug in het vertrek, waar een paar andere edellieden zaten te kouten.

— Heeren, sprak de ridder, hier zijn onze dischgenooten.

De edellieden stonden op en bogen.

De pachter maakte de gekste buigingen, die men denken kan.

Hij begon zijn rol als genoodigde des keizers ernstig op te nemen.

De knecht had het meisje bij de hand genomen, en bleef met haar tegen de deur staan.

Het was alsof hij haar wilde beletten verder te gaan, bij de ridders.

— Het zal ons eene eer wezen, aan tafel te zitten met eene schoone maagd, als de jonkver is, zei een der ridders.

— Mag ik u den arm aanbieden, freule, sprak de andere, terwijl hij het meisje naderde en hoffelijk voor haar boog.

Het gelaat der maagd kleurde zich bloedrood en ze kon geen woord spreken.

Het gezicht van haren verloofde kreeg dezelfde kleur, doch het was van de woede, die hem het bloed naar het hoofd drong.

De ridder legde de hand van het meisje op zijnen arm en voerde haar mede naar het raam.

Met een van vreugde stralend oog beschouwde de pachter dit tooneel.

De knecht kon het niet langer volhouden.

Vastberaden stapte hij vooruit en den arm

zijner beminde van onder den arm van den edelman rukkende, sprak hij met eene stem, die van woede beefde:

— Ge moet dat meisje met vrede laten.

De ridder scheen hem niet eens te bemerken, en zich tot den pachter wendende, vroeg hij:

— Wat is dat voor iets?

En met eene beweging van het hoofd, zonder den armen jongen een blik te gunnen, duidde hij den knecht aan.

De pachter was verontwaardigd over het gedrag van den jongeling.

— Ge moet op hem geen acht slaan, antwoordde hij. Dat is mijn knecht en die heeft hier niets te zeggen.

En zich tot zijne dochter wendend:

— Ga terug bij den heer ridder.

— Ze zal bij mij blijven! kreet de knecht, wiens jaloerschheid en woede aangroeiden, en als die springer haar durft naderen, dan breek ik hem den nek!

Hij plaatste zich vastberaden vóór het meisje.

Op dit oogenblik werd de deurdraperij opgericht en een officier meldde aan:

— De keizer, mijne heeren!

Ons drietal keek verbaasd naar de deur en een kreet van verbazing ontsnapte allen.

De keizer in zijn vorstelijk gewaad, was de ridder, die verdoold bij hen had aangeklopt.

Karel trad op den pachter toe.

— Hoe gaat het vriend?

De boer kon geen twee woorden samenknopen, zoozeer was hij door deze verschijning getroffen.

— Wel... heer keizer... ik... wij... dat is...

— Ik zie dat ge het goed stelt.

En zich tot de dochter wendende:

— Uw knap meisje ziet er nog altijd even lief uit. Gelukkiglijk dat zij hier in de stad haren bewaker bij zich heeft.

De vorst richtte het woord tot de ridders:

— Er werd hier getwist, heeren?

— Ik bid u om verontschuldiging, Sire. Ik had den arm aan de jonkver geboden en die pummel daar trad vooruit en wilde het mij beletten.

— Ha, zoo! Ge zijt nog altijd dezelfde, gij!

— Ik zie haar toch zoo gaarne, mijnheer de keizer.

— En gij hebt gelijk, jongen. Hier aan 't hof is er voor haar niet veel goed te ver-

wachten, niet waar, brave vriend?

Deze laatste volzin was tot den pachter gericht, die zich nu plots herinnerde wat hij tot den verdoolden vreemdeling gezegd had.

— Ja, heer keizer... ik had... ik heb... het was niet gemeend... ik zou...

— Nooit moogt ge iets zeggen dat niet gemeend is, sprak Karel. Hetgeen gij gezegd hebt over het hof is daarenboven niet van alle waarheid ontbloot... Heeren aan tafel, Neemt plaats.

Beschroomd naderde het drietal de tafel.

De keizer weerhield den pachter, en, zijn degen losgespend, zei hij hem op halfluiden toon:

— Pachter, houd mijnen degen eens vast, ik moet mijn water gaan maken.

De boer schrikte zoo hevig, dat hij den degen op den grond liet vallen.

Het tooneeltje van de lantaarn rees plotseling voor zijnen geest op.

Hij wierp zich voor den vorst op de knieën.

— Genade, heer keizer... Ik wist niet... Ik heb... Ik wilde niet...

— Alles is u vergeven, zei de keizer, doch ik zal u straks na het maal daarvoor eenige voorwaarden stellen.

— Leg dien degen daar op een stoel en laat u het maal dan lustig smaken. Ik vergeld u enkel wat ge mij eergisteren avond hebt geschonken.

Er werd dapper gegeten.

Het drietal liet zich de lekkere spijzen goed smaken; ze aten wel wat onbeholpen aan dien vorstelijken disch maar onbeholpen gaat ook, en 't bijzonderste aan tafel is niet hoe men 't in den mond krijgt, maar wel wat men in den mond krijgt.

Toen het maal was afgelopen, sprak de vorst:

— Pachter, luister nu eens met uwe twee ooren wijd open. Ik vergeef u alles: het kwaad dat ge van mijn hof hebt gesproken, en het ambt van lantaarndrager, dat gij mij hebt aan de hand gedaan, zal u geen straf doen oploopen. Zooals ik u daar straks zei, heb ik voorwaarden te stellen. Gij zult die aannemen.

— Ja, heer keizer... oogenblikkelijk!

— Ge moet die twee kinderen daar laten trouwen. Zij beminnen elkaar, en, als ge hen niet in het huwelijksbootje laat stappen, dan bedrijft die jaloersche kerel daar den een of

anderen dag een moord.

— Ze mogen trouwen, zei de boer.

— Goed zoo. Ik geef aan het meisje, als bruidschat, twee labeurpaarden, en aan den jongen honderd carolussen, om akkers te koo-
pen, en vier koeien, om zijn stal te bevolken.

— Leve de keizer! kreet de pachter.

— Mijn schatmeester zal alles regelen. Ge moet me verwittigen als de bruiloft plaats heeft. Dan zend ik u een ton wijn en wat wild. Drink daar dan eens op mijne gezondheid. Ga nu maar spoedig naar huis, en als ik nog eens in uw buurt kom, dan loop ik even bij het jonge paar binnen.

Het meisje stamelde onder het heengaan

een stille dankbetuiging, terwijl het geluk in hare oogen blonk, en dat was voor den keizer eene belooning voor zijn weldoen.

Zoodra ze buiten het paleis waren, zei de pachter:

— Dat is nu eens een keizer, hé! Ik zou mijn gansch leven in zulke folterkamer willen zitten!

— Ik heb het altijd gezegd, sprak het meisje, dat mijn schoone ridder zijn woord zou houden.

— Ja, 'k moet het bekennen, mompelde de knecht, dat is nu waarlijk een schoone ridder!

De Vroolijke Daden van Keizer Karel

(Volledige uitgave)

VLAAMSCHE BOEKHANDEL. — ANTWERPEN.